

lemmænd, der optræder ulovligt, og hvor kunden uden viden herom i tvister med forsikringselskabet kan blive underkastet fremmed ret og værneting.

Til § 45

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende tilsynslovgivning.

Efter bestemmelsen må efterstillet kapital ikke benævnes obligationer, idet det herved tydeliggøres, at disse papirer ikke har samme sikkerhed som realkredit- eller statsobligationer.

Bestemmelsen foreslås udstrakt til at gælde alle finansielle virksomheder.

Bestemmelsen foreslås udvidet til også at omfatte hybrid kernekapital, der udstedes som massegælds-breve af en finansiel virksomhed.

Bestemmelsen vedrører alene efterstillet kapital. Andre lån, som en finansiel virksomhed optager, er ikke omfattet af bestemmelsen. Hvis kravet til benævnelse af kapitalen ikke er opfyldt, kan kapitalen ikke medregnes ved opgørelsen af den finansielle virksomheds basiskapital.

Til § 46

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om banker og sparekasser

Bestemmelsen indebærer et forbud mod at tilbyde lånefinansiering til køb af kapitalindskud.

Det foreslås, at forbuddet udstrækkes til også at gælde for realkreditinstitutter og forsikringselskaber.

Bestemmelsen blev fundet nødvendig, da der i forbindelse med lukningen af et pengeinstitut var konstateret eksempler på, at pengeinstitutkunder efter opfordring fra det pågældende pengeinstitut havde optaget betydelige lån i pengeinstituttet til finansiering af køb af kapitalindskud omfattet af § 135. Det har givet anledning til kritik, at de pågældende kunder af pengeinstituttet blev opfordret til lånefinansiering.

De samme regler er relevante i de tilfælde, hvor et forsikringselskab modtager efterstillet kapitalindskud omfattet af § 135.

Bestemmelsen skal i overensstemmelse med god praksis for finansielle virksomheder hindre, at finansielle institutter, som har en direkte interesse i at tilvejebringe supplerende kapital m.v., påvirker kunderne til en lånefinansiering heraf. Forbuddet er rettet mod tilbud om lånefinansiering til tegning af supplerende kapital og ansvarlig indskudskapital med henvisning til en forventet fortjeneste svarende til renteforskellen.

Hvorvidt instituttets markedsføring af lånekapital og lånefinansiering i øvrigt er tilladelig, reguleres af god skik- reglen i § 43, stk. 1.

Til §§ 47 og 48

Bestemmelserne er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i den gældende lov om banker og sparekasser.

Bestemmelsen omhandler ydelse af lån inden for og uden for erhvervsforhold mod kautionstillelse.

Det angives i § 47, at undladelse af at underrette kautionisten om låntagers misligholdelse af lånet inden for 6 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag, kan indebære, at långiver fortaber sit krav overfor kautionisten, såfremt denne stilles ringere over for muligheden for at gennemføre et regreskrav mod låntager.

§ 48 gælder kun for kautionstillelse uden for erhvervsforhold og har baggrund i en fælles indstilling fra Finansrådet og Forbrugerrådet, der foreslog en forbedring af private kautionisters beskyttelse. § 48 er præceptiv, det vil sige, at bestemmelsen ikke kan fraviges af aftaleparterne.

Ved kautionstillelse uden for erhvervsforhold forstås kaution, der ikke indgår i en erhvervsmæssig relation mellem låntager og kautionist. Er kautionen eksempelvis stillet for en virksomheds gæld af ejeren af virksomheden, vil forholdet som udgangspunkt ikke være omfattet af bestemmelsen. Kaution fra ejerens forældre vil derimod som udgangspunkt være omfattet.

Stk. 1 er næsten identisk med bestemmelsen i § 47. Dog er den omfattede kreds af kautionister ændret, således at kun kautionister uden for erhvervsforhold er omfattet. Endvidere er tidsfristen sat ned fra 6 til 3 måneder.

Underretningspligten indtræder, når låntager har været i restance gennem en sammenhængende periode ved lån med en aftalt afdragsordning og ved kassekreditter, når der igennem en sammenhængende periode på 3 måneder har været et ubevilget overtræk. Underretningspligten indtræder således, uanset om låntager har foretaget indbetalinger efter tidspunktet for overtrækkets henholdsvis restancens indtræden og for så vidt angår lån, skal restancen således ikke udgøre et beløb svarende til 3 måneders ydelser.

Efter § 47 er formkravet til meddelelsen til kautionisten udformet som et krav om, at meddelelsen blot skal være skriftlig. Dette muliggør, at også en meddelelse ved et elektronisk brev opfylder kravet om skriftlighed. Det afgørende er, at meddelelsen er kommet frem til kautionisten i skriftlig form. I modsætning til